

[Ministeren for offentlige arbejder.]

sådan undersøgelse kunne finde sted, vil jeg gerne sige, at jeg har overvejet problemet og er kommet til den opfattelse, at de politiske og økonomiske forudsætninger for at lade DSB overgå til at være koncessioneret selskab ikke er til stede. Jeg mener, det ville være forkert at starte en større undersøgelse af problemet, når man ikke mener, at de økonomiske og politiske forudsætninger er til stede for at gennemføre en reform på dette område, en reform, der efter min mening måske skulle gå langt videre end det, som det ærede medlem hr. Holmberg tænker på.

Holmberg: Jeg må indrømme, at det forbavser mig en del, når ministeren nu siger, at de økonomiske og politiske forudsætninger ikke er til stede. Hvad angår de økonomiske forudsætninger, ved jeg knap nok, hvad ministeren tænker på — men de politiske forudsætninger? Vi ved altså, at ministeren personligt er indstillet på det rigtige i tanken, og ministeren ved sikkert også, at de to største oppositionspartier her i salen er interesseret; måske er det radikale venstre det også. Jeg ved ikke, om det er en privat gallupundersøgelse, ministeren har haft, for jeg kan ikke rigtig se, at det allerede nu skulle være både økonomisk og politisk forkert. Men hvis ministeren afviser det, kan vi måske selv tage sagen op på et andet grundlag.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Et spørgsmål som det, der her er stillet, egner sig vel knap med den tid, der er levnet i forretningsordenen, til en virkelig debat om hele problemet. Når jeg mener, at de politiske forudsætninger ikke er til stede, ligger det i, at jeg har den opfattelse, at hvis man skulle skabe et koncessioneret selskab, skulle dette selskab omfatte al transport i Danmark, altså ikke alene jernbanekørsel, men også al anden transport. Det tror jeg ikke der er politisk mulighed for, således som tinget er sammensat i dag.

Vedrørende det økonomiske er det klart, at hvis man gik ind for et selskab med samme form som SAS eller telefonselskaberne, skulle der megen privat kapital med ind i billedet, og at skaffe privatkapital til

DSB, således som regnskabet stiller sig i dag, tror jeg ville være en uløselig opgave.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skræppenborg-Nielsen* til justitsministeren:

„Vil ministeren medvirke til, at det såkaldte kartoteksudvalg med passende mellemrum over for et folketingsudvalg redegør for tilsynet med politiets efterretningstjeneste, herunder for de principper, hvorefter de til udvalget indbragte sager afgøres?“

Skræppenborg-Nielsen: I den betænkning over forslaget til folketingsbeslutning om en undersøgelse af politiets efterretningstjenestes virksomhed, der blev afgivet af det nedsatte folketingsudvalg den 6. maj 1964, udtalte jeg bl. a., at borgerne fortsat ville være retsløse over for myndighedernes brug af de hemmelige kartotekers måske ganske misvisende oplysninger, og det selv om det dengang foreslåede såkaldte kartoteksudvalg blev nedsat, hvilket som bekendt senere skete.

Jeg tror i og for sig, at tiden har vist, at jeg fik ret, for hvad hjælper det egentlig borgere at klage til udvalget, når man via udvalget og igennem den højtærede justitsminister, der jo i sidste instans har ansvaret, f. eks. kan risikere at få følgende svar på en indsendt klage til udvalget:

Henvendelsen har nu været forelagt for og behandlet af udvalget. Resultatet af udvalgets behandling kan af principielle grunde ikke oplyses. Underskrift: K. Axel Nielsen?

Den højtærede justitsminister kunne såmænd lige så godt have givet klageren følgende svar:

God dag mand — økseskaft. Farvel. Underskrevet K. Axel Nielsen.

Det synes altså, som om udvalget — eller er det den højtærede justitsminister? — ikke vil svare på, om indsendte klager til udvalget har været berettigede eller det modsatte. Derfor melder spørgsmålet sig med stadig stigende styrke, at det mindste, man i så fald kan forlange, er, at et folketingsudvalg får indseende med, hvad der egentlig foregår i det udvalg, der skulle sikre borgerne almindelige demokratiske